

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.376 van 17 oktober 2003
in de zaak A. 108.133/X-10.482.**

In zake : de n.v. MORE GROUP BELGIUM, thans de n.v. CLEAR CHANNEL BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. VANDEN BRANDE,
kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55 bus 10

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten W. DOM en C. DE NIJN,
kantoor houdende te 2580 PUTTE,
Waversesteenweg 81.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. MORE GROUP BELGIUM op 27 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 19 april 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende verwerping van haar beroep ingesteld tegen de beslissing van 28 september 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen waarbij haar de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het plaatsen van een verlicht reclamepaneel op een perceel gelegen te Antwerpen, Grote Steenweg 175, kadastraal bekend Sectie B, nr. 608f;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. VAN OUYTSEL die, loco Advocaat W. DOM verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 26 juni 2000 de regularisatievergunning aanvraagt voor het plaatsen van een verlicht reclamepaneel type 16 m²; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen op 28 september 2000 de regularisatieaanvraag weigert; dat de verzoekende partij op 7 november 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 19 april 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit thans de bestreden beslissing is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie als exceptie aanvoert dat de vordering niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang, dat artikel 159, eerste lid, D.R.O. duidelijk vermeldt dat een regularisatievergunning slechts kan worden verleend na de opstelling van het bewuste certificaat, dat de verzoekende partij echter niet in het bezit is van het betreffende certificaat, zoals bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O., op het ogenblik van de indiening van het beroep

tot nietigverklaring, dat derhalve uit het voorgaande volgt dat het vereiste actuele belang in hoofde van de verzoekende partij ontbreekt;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partij derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat echter de verzoekende partij in een eerste middel de beslissende overheid juist verwijt geen vergelijk afgewacht te hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen; dat het aangewezen is eerst de al dan niet gegrondheid van dit eerste middel te onderzoeken; dat de gegrondheid van de hiervoor vermelde exceptie bijgevolg verbonden is met het antwoord op het eerste middel;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 158 en 159 D.R.O. "(d)oordat het beroep bij de bestendige deputatie, strekkend tot het bekomen van een regularisatievergunning, volgde op een weigeringsbeslissing op gemeentelijk niveau zonder dat een vergelijkprocedure werd doorlopen zodat de bestendige deputatie het dossier had moeten doorverwijzen naar de stedenbouwkundig inspecteur omwille van het ontbreken van een certificaat, (t)erwijl de bestendige deputatie heeft beslist de regularisatieaanvraag inhoudelijk te mogen beoordelen zonder de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur te moeten afwachten"; dat zij dit middel als volgt toelicht :

"In casu had het college van burgemeester en schepenen een negatieve beslissing genomen over de regularisatieaanvraag zonder dat de vergelijkprocedure met de stedenbouwkundige inspecteur werd doorlopen.

De bestendige deputatie diende dan ook over te gaan tot de doorverwijzing van het regularisatiedossier naar de stedenbouwkundig inspecteur, die vooreerst diende na te gaan of een vergelijk mogelijk is.

Indien de stedenbouwkundige inspecteur een vergelijk mogelijk acht, dient de bestendige deputatie hem te verzoeken om haar een afschrift van het certificaat te bezorgen. Pas daarna kan de Deputatie oordelen over het regularisatiedossier en de vergunning verlenen of weigeren.

Indien de stedenbouwkundige inspecteur een vergelijk niet mogelijk acht, dient de bestendige deputatie te besluiten tot weigering van de afgifte van een regularisatievergunning op basis van de weigering van vergelijk door de stedenbouwkundige inspecteur.

In geen geval mocht de bestendige deputatie dus over de regularisatieaanvraag oordelen zonder de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur (voorstel tot vergelijk of weigering van vergelijk) af te wachten.

Dat de Deputatie zelf mag oordelen en de aanvraag alsnog om inhoudelijke redenen mag weigeren is juist, maar enkel in het geval de stedenbouwkundige inspecteur voordien oordeelde dat een vergelijk mogelijk is.

In casu ligt noch een voorstel tot vergelijk, noch een weigering van vergelijk voor, zodat de redenering van de deputatie niet opgaat.

Het besluit dd. 19 april 2001 van de bestendige deputatie schendt artikelen 158 en 159 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoordt stelt wat volgt :

"Vooreerst wil ons college opmerken dat het ontvangstbewijs van de aanvraag dateert van 26 juni 2000. De artikelen 158 en 159, waarop verzoeker thans steunt, zijn bij decreet van 26 april 2000 in de reglementering ingevoegd, zodat zij reeds op het moment van de aanvraag van kracht waren.

Uit het door de gemeente ter beschikking gestelde dossier bleek dat geen stappen ondernomen waren, in de richting van de stedenbouwkundig inspecteur; in het beroepsschrift (stuk 3) werd geargumenteed dat - om die reden - de beslissing die het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg trof, onwettig is.

Vermelde bepalingen leggen bovendien de bestendige deputatie als in beroep vergunningverlenende overheid niet de verplichting op om, procedureel gezien, eerst het dossier door te sturen naar de stedenbouwkundig inspecteur vooraleer definitief te weigeren; artikel 159, eerste lid bepaalt duidelijk dat 'de regularisatievergunning slechts kan worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158 § 2' (stuk 4), (...)";

Overwegende dat de verzoekende partij zich in de memorie van wederantwoord beperkt tot wat zij dienaangaande reeds in het verzoekschrift had gesteld;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie betoogt dat uit de bewoordingen van artikel 158 D.R.O. geenszins kan worden afgeleid dat het haar taak was een vergelijk aan te vragen; dat - integendeel - het voorstel van vergelijk, evenals de regularisatievergunning waarvan zij deel uitmaakte, door de verzoekende partij zelf moest worden gevraagd, dat uit artikel 159 D.R.O. volgt dat een beslissing aangaande het voorstel van vergelijk niet voorhanden dient te zijn op het ogenblik dat verwerende partij de regularisatievergunning weigert;

Overwegende dat artikel 158 D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, bepaalde wat volgt :

"§ 1. Bestaat het in artikel 146 bedoelde misdrijf niet in het uitvoeren van werken of het verrichten of voortzetten van handelingen of wijzigingen die een inbreuk plegen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg of op de uitvoering van de krachtens dit decreet vastgestelde verordeningen of op de voorschriften van een verkavelingsvergunning, en komen die werden, handelingen en wijzigingen in aanmerking voor de afgifte van de vereiste vergunning, dan kan de stedenbouwkundige inspecteur, met toepassing van de vergunningverlenende overheid, een vergelijk treffen met de overtreder op voorwaarde dat hij een geldsom betaalt, hierna transactiesom te noemen, en een regularisatievergunning aanvraagt. De regularisatievergunning moet worden aangevraagd binnen een termijn van zes maanden na het voorstel van vergelijk. Het vergelijk wordt slechts definitief indien de overtreder de regularisatievergunning, bedoeld in artikel 159, heeft verkregen en de transactiesom heeft betaald.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt het bedrag van de transactiesom, alsook de wijze en de modaliteiten van betaling van de transactiesom.

De rekenplichtige van het grondfonds geeft van de betaling onmiddellijk kennis aan de stedenbouwkundige inspecteur. Deze ambtenaar stelt vervolgens, op voorwaarde dat de regularisatievergunning werd aangevraagd en kan worden verleend zoals bepaald in § 1, een certificaat op waarin de betaling van de transactiesom en de aanvraag van de regularisatievergunning bevestigd worden en bezorgt dit certificaat aan de overtreder, de vergunningverlenende overheid en de procureur des Konings.

De stedenbouwkundige inspecteur licht hen ook onmiddellijk in over de weigering van het vergelijk of het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn. Een afschrift van het certificaat wordt eveneens bezorgd aan de hypotheekbewaarder, bedoeld in artikel 160";

Overwegende dat artikel 159 D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, luidde als volgt :

"In de gevallen bedoeld in artikel 158, § 1, kan een vergunning worden verleend volgens de vergunningsprocedure van dit decreet. Deze regularisatievergunning kan echter slechts worden verleend na de opstelling van het certificaat, bedoeld in artikel 158, § 2.

Indien de vergunning niet wordt verleend, wordt de transactiesom onmiddellijk terugbetaald.

De lasten en voorwaarden die kunnen opgelegd worden in het kader van de vergunning zijn ook hier van toepassing.";

Overwegende dat de artikelen 158 en 159 D.R.O. niet inhouden dat de bestendige deputatie de procedure tot vergelijk moet doorlopen en derhalve de beslissing ter zake van de stedenbouwkundig inspecteur moet afwachten alvorens in beroep te beslissen een aanvraag tot regularisatievergunning niet in te willigen; dat het middel faalt in rechte; dat het eerste middel niet gegrond is; dat meteen ook de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is; dat het beroep bijgevolg niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.